

1. Sem, Eva en Skrubbi

'Knor, knorrr,' klinkt er buiten.
Sem springt zijn bed uit.
Hij doet het raam open en kijkt.
Skrubbi staat voor de winkel.
Het minivarken van mevrouw Kroost maakt een
oorverdovend lawaai.

Het is acht uur geweest.
De bakkerswinkel is al open.
Mama en papa zijn altijd vroeg op.
Sem woont boven de winkel.
Hij heeft vakantie.

Sem wil weten wat er aan de hand is.
Hij trekt snel zijn kleren aan.
Er staan een paar klanten in de winkel.
'Ik kan Skrubbi geen moment alleen laten,'
moppert mevrouw Kroost.
'Dat horen we,' zegt de moeder van Sem.
Ze pakt een kapje brood.
'Voor Skrubbi,' zegt ze.
'Zal ik het geven?' vraagt Sem.

Skrubbi zit met zijn riem vast aan de haak.
Zodra het varkentje Sem ziet, is hij stil.
Skrubbi hapt naar het brood.
'Zit,' zegt Sem op een strenge toon.
Skrubbi gaat zitten en Sem geeft hem het brood.
Eva komt eraan.
'Wat een geknor,' zegt ze.
'Wat is er kleine Knorreknul? Ben je ziek?'
Het minivarken schrokt het brood op.
Zijn oortjes klappen heen en weer.
Hij likt langs zijn bek.
'Skrubbi is niet in orde,' zegt Sem.
'Ik weet niet wat er is. Ik zoek het wel uit.'
Sem wil altijd alles weten.

Sem loopt met Eva de winkel weer in.
Op dat moment brult Skrubbi opnieuw.
Wat een herrie!

Eva houdt haar handen voor haar oren.
Het varkentje trekt knorrend aan de riem.
Hij springt als een dolle heen en weer.
De riem schiet los.
De winkeldeur staat nog open.
Skrubbi rent de winkel in.

Een mevrouw schrikt en geeft een gil.
'Bijt dat beest?' vraagt ze.
'Lekker hamlapje,' zegt een man.
'Zoek je de slager?'
'O, wat een schatje,' zegt een jonge vrouw.
'Om verliefd op te worden.' Ze giechelt.
'Ik vind dit niet fris,' zegt een lange man.
Het is de buurman van mevrouw Kroost.
Hij houdt Skrubbi op afstand met zijn schoen.
Het is een zwarte schoen met een punt.

Een minivarken

Een minivarken is een klein varken.

Er zijn verschillende rassen.

Een hangbuikvarken heeft een enorme hangbuik.

Je ziet ze wel eens op de kinderboerderij.

Skrubbi is een München minivarken.

Hij is veel kleiner dan een hangbuikvarken.

Skrubbi is ongeveer zo groot als een grote poes.

Skrubbi is roze-wit met bruine vlekken.

Hij weegt ongeveer vijftig kilo.

Skrubbi is drie jaar oud.

Minivarkens kunnen wel vijftien jaar worden.

Een minivarken kun je veel leren, ze zijn erg slim.

Skrubbi loopt mee aan de riem, net als een hond.

Het lievelingseten van een minivarken is eikels.

Wil je een minivarken blij maken?

Neem dan een emmer mee naar het bos en zoek eikels.

Het is echt een feestmaal!

Minivarkens zijn kuddedieren.

Ze houden van gezelschap.

Het leukste is om een paar varkentjes samen te houden.

Dan kunnen ze met elkaar spelen.

2. Geen manieren

Skrubbi springt tegen mevrouw Kroost op.
Mevrouw Kroost wiebelt op haar benen.
Ze pakt snel de toonbank vast.
'Stoute Skrubbi, zit,' zegt ze.
Skrubbi luistert niet.
Hij rent rond en likt langs zijn bek.
Zijn staartje krult van de pret.
'Skrubbi ruikt lekkere broodjes,' zegt Sem.
'Hij heeft reuze trek.'

Papa komt uit de bakkerij.
Hij draagt een blad met soesjes.
Skrubbi rent in volle vaart op hem af.
Papa houdt het blad even scheef.
Een paar soesjes rollen over de vloer.

Skrubbi smikkelt het lekkers van de grond.
Hij knort van genot.
Alle klanten praten door elkaar.

'Sorry, voor de overlast,' zegt papa.
'U krijgt vandaag gratis een soesje.'

'Bedankt hoor,' zegt de jonge vrouw lachend.
De nette vrouw trekt haar neus op.
Ze neemt wel een soesje van het blad.

‘Ik lust geen soesjes,’ zegt de buurman met puntschoenen.

Hij is aan de beurt.

Hij kijkt kwaad naar mevrouw Kroost.

‘Geen manieren,’ mompelt hij.

Mama geeft mevrouw Kroost haar brood.

Ze neemt altijd een halfje bruin.

Sem pakt de riem van de vloer.

‘Stouterd,’ zegt hij en hij neemt Skrubbi mee.

‘Je hoort buiten, voor de deur te wachten.

Waarom luister je niet? Wat is er toch met je?’

Even later staan Sem met Skrubbi, Eva en mevrouw Kroost buiten.

‘Ik raak echt overspannen,’ zegt mevrouw Kroost.

Ze knippert met haar ogen.

‘Skrubbi is de laatste tijd zo lastig!’ vertelt ze.

‘Hij krijst en springt en luistert niet naar me.

Skrubbi trekt me bijna omver.

Ik ben zo bang om te vallen.’

‘Wat een gedoe,’ zegt Eva.

‘U kunt Skrubbi toch thuis laten.’

Mevrouw Kroost schudt van nee.

‘Skrubbi wil geen moment alleen thuis zijn.
Hij krijst de hele buurt bij elkaar.
De buurman is al langs geweest.
Hij klaagt over overlast.’

‘Die lange man?’ vraagt Sem.
‘Ja,’ antwoordt mevrouw Kroost.
‘Buurman Baal.
Hij stond vanmorgen ook bij de bakker.
Meneer Baal klaagt over geluid en stank!
Ik moet nodig het hok van Skrubbi
schoonmaken.
Maar eh, ik durf mijn tuin niet meer in...
Skrubbi loopt me gewoon omver.’

‘Vandaag passen Eva en ik op Skrubbi,’ zegt
Sem.
‘We hebben toch vakantie.
Dan hebt u even rust.’
‘Leuk,’ zegt Eva.

3. Een plofvarken

Sem en Eva lopen met Skrubbi naar mevrouw Kroost.

Ze woont in dezelfde straat.

Ze opent de tuindeur.

Sem doet de riem los.

Skrubbi rent gillend naar zijn voerbak.

Hij duwt knorrend de ijzeren bak over de tegels.

‘Skrubbi heeft honger,’ zegt Eva.

‘Ik geef hem wel een beetje eten.’

Ze draait de ton open en pakt een schepje voer.

Ze schept het voer in zijn bak.

‘Kijk, nu is hij weer blij,’ zegt Eva.

Skrubbi knort van plezier.

Hij schrokt het op.
Het is vijf tellen stil.

Zodra zijn bak leeg is,
rent Skrubbi knorrend naar de ton.
'Hij wil meer voer,' zegt Eva.
'Dan wordt hij een plofvarken,' zegt Sem.
'Je weet wel, zo één die teveel weegt.'
'Stop,' zegt hij op strenge toon tegen Skrubbi.
Het varkentje kijkt naar Sem met een blik of hij
'sorry' wil zeggen.
Skrubbi houdt zich even rustig.

Sem en Eva maken zijn hok schoon.
Sem heeft het al eens eerder gedaan.
Naast het hok staat een bak met zaagsel.
Skrubbi poept altijd netjes in die bak.
De bak zit tot de rand vol met drollen.

Sem kiept de bak leeg in de groene klike.
Eva knijpt haar neus dicht.
'Wat een meur,' zegt ze.
Eva klopt het slaapkleedje van Skrubbi uit.
'In zijn hok ligt een plastic beker en fles,' zegt ze.
Eva haalt de spullen uit zijn hok.
'Stoute Skrubbi!

Je mag geen spullen verstoppen...'

Ze wijst naar het hok.

'Skrubbi knaagt aan het hout.'

'Ik weet wat er met hem is,' zegt Sem.

'Hij verveelt zich!'

'Hoe weet je dat?' vraagt Eva.

'Als je je verveelt, ga je stoute dingen doen.'

Sem draait de buitenkraan open.

'We maken de zandbak lekker nat.

Modder vindt Skrubbi fijn.'

Bestaat een plofvarken?

Een varken krijgt gemiddeld vijf of zes biggetjes.

Varkens worden gefokt voor het vlees.

Deze varkens krijgen ongeveer twintig biggen.

Er zijn varkensboeren die nog meer biggen per varken willen.

Met meer biggen per moedervarken verdienen ze meer geld.

Door een fokprogramma zijn er moedervarkens die in een worp dertig biggetjes krijgen.

Ze kan haar kindertjes niet zelf melk geven.

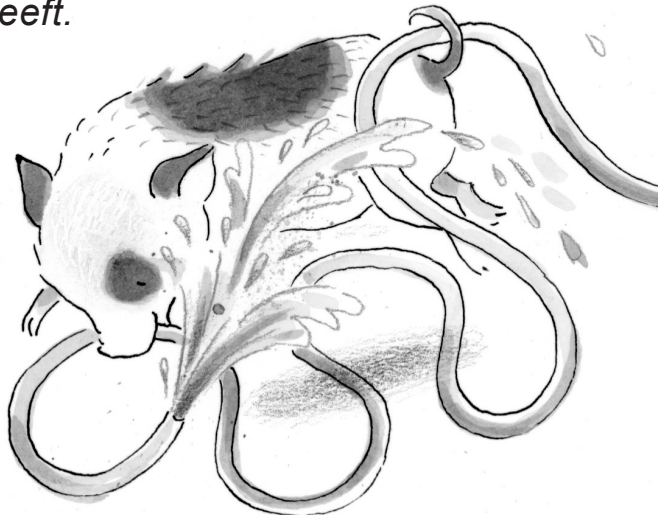
De biggetjes zuigen melk uit een machine.

Je zult begrijpen dat een varken met dertig biggetjes in haar buik een enorm moedermonster is.

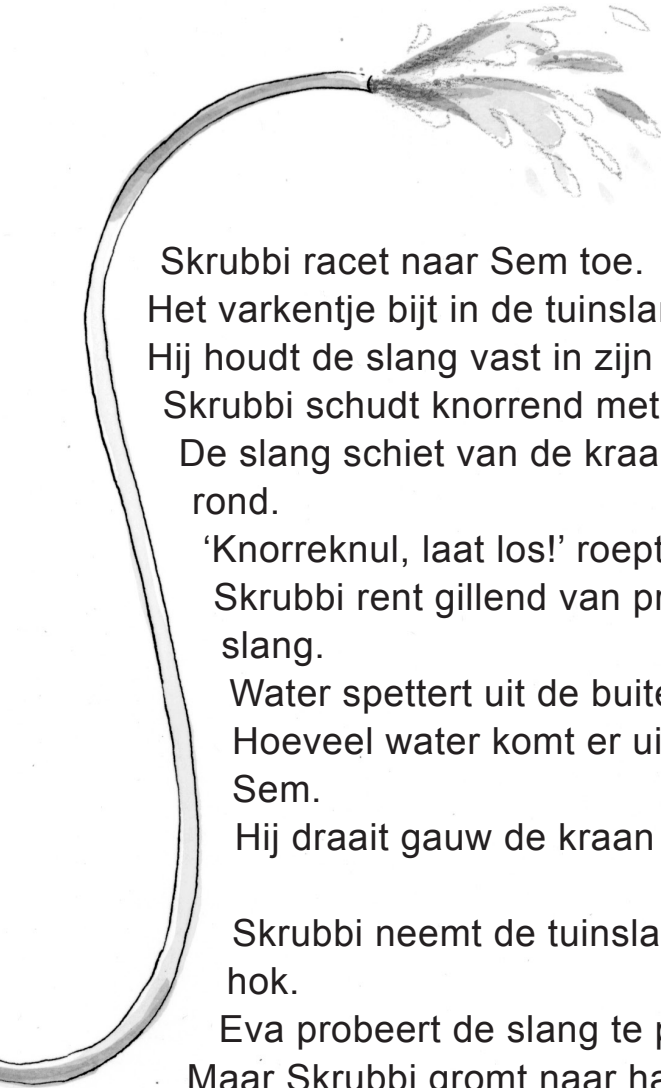
Ze kan niet meer op haar eigen poten staan.

Zo een varken heet een plofvarken.

Iedereen kan bedenken dat een plofvarken geen fijn leven heeft.

4. Stoute dingen doen

Skrubbi racet naar Sem toe.
Het varkentje bijt in de tuinslang.
Hij houdt de slang vast in zijn bek.
Skrubbi schudt knorrend met zijn kop.
De slang schiet van de kraan en kronkelt
rond.
'Knorreknul, laat los!' roept Eva.
Skrubbi rent gillend van pret rond met de
slang.
Water spettert uit de buitenkraan.
Hoeveel water komt er uit de kraan, denkt
Sem.
Hij draait gauw de kraan dicht.

Skrubbi neemt de tuinslang mee in zijn
hok.
Eva probeert de slang te pakken.
Maar Skrubbi gromt naar haar. Eva schrikt
ervan.

‘Skrubbi doet wel erg brutaal,’ zegt Sem.
‘Niet normaal meer!’
Hij vult een emmer water en pakt de voerbak.
Skrubbi steekt zijn snuit uit het hok.
Sem kletst een bakje water tegen zijn snuit.
Skrubbi knort weer van plezier.
Water op zijn snuit vindt hij fijn.

Intussen pakt Eva de slang uit zijn hok.
Ze vult de zandbak met twee emmers water.
‘Het modderbad is klaar,’ zegt ze.
Skrubbi gaat lekker wroeten.

Sem en Eva hebben even rust.
‘Stoute dingen deed ik vroeger ook,’ zegt Sem.
‘Wat dan?’ wil Eva weten.
‘Ik knaagde niet aan hout,’ zegt Sem lachend.
‘Ik kraste wel met mijn vork in de houten tafel.’
‘Ik tekende met krijt op de muur,’ weet Eva nog.
‘En ik scheurde pagina’s uit een boek.
Toen was ik pas drie.’
‘Ik gooide een kopje kapot,’ vertelt Sem.
‘En toen?’ vraagt Eva.
‘Heb ik nog een kopje op de grond gegoooid.’
‘Dat is wel erg stout.’
‘Ik was pas drie,’ zegt Sem lachend.

'He, Skrubbi is ook drie.
Het is vast zijn leeftijd!'
'Dan gaat het vanzelf over,' zegt Eva opgelucht.
Sem weet het nog niet zo zeker.

5. Heb je je tong verloren?

‘Sst,’ zegt Sem. ‘Ik hoor de buurman praten.
We gaan luisteren wat hij zegt.’
Hij trekt Eva mee naar de schutting.
Ze kijken door een kier van het hout.

Buurman Baal zit in een tuinstoel.
Hij zit een beetje onderuit.
Zijn lange benen liggen op een bankje.
Zijn zwarte puntschoenen glanzen in de zon.
Naast hem staat een hok met een vogel.
‘Gaaf, een papagaai!’ fluistert Sem.
Hij gluurt door de kier.

Skrubbi knort luid.
Buurman Baal draait zich met een ruk om.
Hij kijkt kwaad in de richting van Sem en Eva.
Sem voelt zijn hart sneller kloppen.
Kan de buurman tussen de planken doorkijken?

Buurman Baal tikt hard met zijn hakken op de stenen.
De papegaai springt fladderend door zijn hok.

‘De buurvrouw is het probleem,’ moppert Baal tegen de papegaai.

‘Stankoverlast en herrie.

Nee, niet van de buurvrouw,’ zegt hij.

‘Dat vieze mormel van haar moet weg.’

Buurman Baal knijpt in zijn neus.

Hij kijkt heel zuur.

‘Ik bedenk wel een oplossing,’ broemt hij.

Eva en Sem kijken elkaar met grote ogen aan.

‘Oplossing,’ herhaalt Sem zachtjes.

‘Moet weg klinkt niet oké,’ fluistert Eva.

De papegaai zit een beetje in elkaar gedoken.

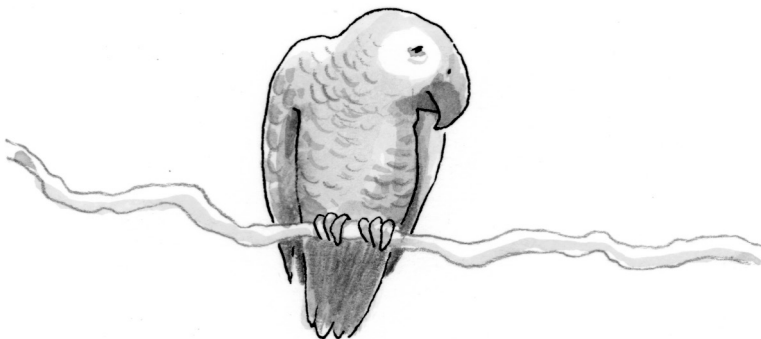
Hij pikt in zijn veren.

De buurman buigt zich naar de vogel.

‘Renate, gauw beter worden!

Waarom praat je niet meer?

Heb je je tong verloren?’

Sem stoot Eva aan.
'Heeft een papegaai een tong?'
Eva trekt haar schouders op.
'Geen idee,' antwoordt ze.
Ik ga het opzoeken, denkt Sem.

Skrubbi is klaar met wroeten.
Hij duwt zijn snuit tegen Eva haar been.
Er zit een modderveeg op haar broek.
'Bah,' zegt Eva. Ze loopt weg bij de schutting.
Skrubbi doet net of hij het niet snapt.
Hij duwt zijn snuit tegen haar andere been.
Sem trekt Skrubbi bij Eva weg.
Nu zit hij ook onder de modder.

Sem kiept een bakje water over zijn T-shirt.
'Ik doe mee,' zegt Eva.
Ze houden een watergevecht.
Skrubbi heeft de grootste pret.
Eva's broek spoelt schoon door het water.

Mevrouw Kroost komt naar buiten.
'Fijn dat jullie zo goed voor hem zorgen,' zegt ze.
'Morgen ga ik met Skrubbi naar de dierenarts.
Ik heb net een afspraak gemaakt.'
'We gaan mee,' zeggen Sem en Eva tegelijk.

Heeft een papegaai een tong?

Papegaaien hebben geen lippen of tanden.

Ze hebben wel een tong.

De vogels kunnen geluid maken doordat ze hun tong van boven naar beneden bewegen.

Sommige papegaaien kunnen zelfs praten doordat ze hun tong gebruiken.

Heel knap.

Papegaaien zijn napraters, ze kunnen dus niet bedenken wat ze gaan zeggen.

Door veel met je papegaai te praten, leert je papegaai woorden.

Een papegaai oefent praten door te brabbelen.

Net als kleine kinderen herhaalt hij klanken.

En opeens kent de papegaai een nieuw woord!

Je kunt een papegaai ook leren tellen.

Herhaal: een, twee, drie.

Kan de papegaai dit napraten, zeg dan: een, twee, drie, vier.

Zo kun je de papegaai ook zinnnetjes leren en zelfs een heel liedje.

Sommige papegaaien kennen wel vijfhonderd woorden!

Er zijn ruim driehonderd soorten papegaaien.

*Grasparkieten zijn kleine gekleurde vogels.
Ze kunnen geel, blauw en groen zijn.
Een kaketoer is wit met een kuif.
Een ara is een grote felgekleurde papegaai.
Renate is een roodstaart papegaai.
Ze heeft een grijs verenpak, alleen het puntje
van haar staart is rood.
Alle papegaaien zijn wilde vogels.
Als ze in gevangenschap worden geboren,
passen ze zich aan.
Van nature leven ze in groepen.
Als huisdier zijn ze op mensen gericht.
Dat noemen we sociaal.
Ze houden van gezelligheid.
Papegaaien zoeken in het wild hun eigen
voedsel. Ze pikken zaden van de grond en van
struiken.
Ze zijn uren bezig met vliegen, spelen en
kauwen op takken.*

*Een hele dag in een kooi zitten is wel erg saai.
Een papegaai houdt van afwisseling.
Ik ken een eigenaar van een marktkraam met
een papegaai. De vogel mag met mooi weer
mee naar de markt. De papegaai mag los op
een krat zitten.*

De klanten praten tegen de papegaai.

De vogel is altijd vrolijk.

Hij vindt het reuze gezellig.

6. Herrie in de wachtkamer

Sem heeft Skrubbi aan de riem.

Eva loopt naast mevrouw Kroost.

Ze staan stil bij een huis naast het park.

‘Hier is het,’ zegt mevrouw Kroost.

Er staat een bordje:

Bremmel, praktijk voor kleine huisdieren.

‘Een minivarken is klein,’ zegt Eva.

‘Skrubbi woont in de tuin,’ zegt Sem.

‘Soms mag hij in huis,’ zegt Eva lachend.

‘We zijn vast bij de goede dokter!’

Sem is benieuwd welke dieren de dokter nog meer behandelt.

Hij heeft wel eens van aparte huisdieren gehoord.

Zou de dokter ook slangen beter maken?

Naast de trap is een schuine helling van planken.

De helling is voor een rolstoel.

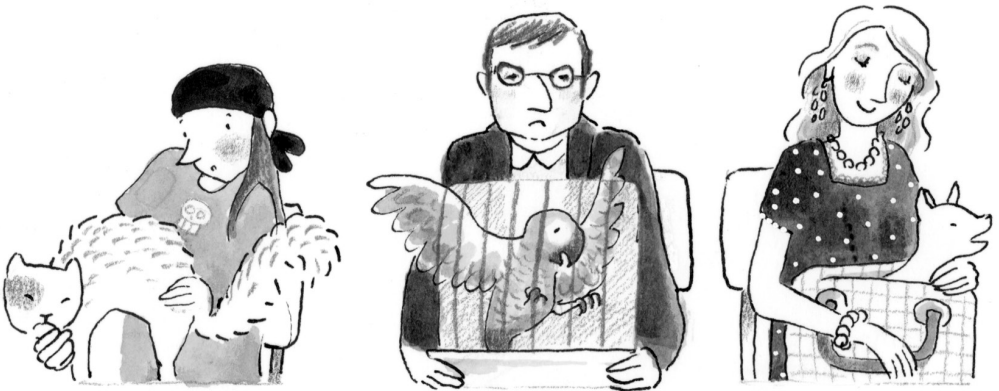
‘Zitten dieren ook in een rolstoel?’ vraagt Eva.

‘Nee joh,’ zegt Sem.

‘Het is voor de bazen van de dieren.’

Skrubbi trekt aan de riem.
Hij racet de helling op en rolt er weer af.
Skrubbi knort van pret.
'Stop,' zegt Sem streng.
Hij maakt de riem kort.
Sem houdt even zijn snuit.

In de wachtkamer zitten de bazen met hun
dieren.
Twee honden, een poes en een vogel in een
kooi.
Zodra Skrubbi binnen komt, blaffen de honden.
Een poes kromt haar rug en blaast.
Een vogel fladdert door haar kooi.
Het is de papegaai van buurman Baal.

Skrubbi heeft nog nooit zoveel dieren gezien.
Hij vindt het leuk en rukt aan zijn riem.
'Stop, stop,' roept Sem.
Skrubbi luistert niet.
Het varkentje springt tegen meneer Baal op.
Hij schopt met zijn zwarte puntschoen, ziet Sem.
'Pest mormel,' sist meneer Baal.
Hij kijkt vreselijk kwaad.
De andere bezoekers proberen hun dieren te kalmeren.
De deur van de spreekkamer gaat open.
'Wat een herrie!' zegt dokter Bremmel.
'Komt u meteen maar binnen met dat varkentje.
Een spoedgeval,' zegt hij tegen de mensen in de wachtkamer.

Kleine huisdieren praktijk.

*Kleine huisdieren worden ook
gezelschapsdieren genoemd.*

*Je hond, poes, vis of konijn geven je
gezelschap! In Nederland heeft meer dan de
helft van de mensen een huisdier.*

Er zijn huisdieren uit verre landen.

Die dieren noem je exotische huisdieren.

Dit zijn schildpadden, slangen en gekko's.

*Een gekko is een reptiel, ze lijken op een
salamander.*

Een gekko kan over het plafond lopen, gek he.

*Het nadeel van exotische huisdieren is dat je ze
niet kunt knuffelen. Ze kunnen zelfs gevaarlijk
zijn!*

*De dierenarts ontvangt al deze dieren in zijn
praktijk.*

*Dieren kunnen dezelfde ziektes krijgen als
mensen.*

Kanker is zo een ziekte.

Dieren hebben vaak last van luizen of vlooien.

Soms kun je direct zien dat het dier iets heeft.

*Hij loopt bijvoorbeeld mank omdat zijn poot zeer
doet.*

Vaak kun je niet direct zien wat er met het dier is. Het gedrag is wel anders. Je hond wil niet meer eten. Wat is er met hem?

De dierenarts onderzoekt het dier, bijvoorbeeld door het bloed na te kijken of een x-foto te maken. Op een x-foto kun je zien of er een bot gebroken is.

Soms moet een dier geopereerd worden.

De behandeling is vaak een medicijn.

Vaak krijgt de baas advies om anders met zijn dier om te gaan.

Zo een advies kan zijn om minder of beter eten aan het dier te geven.

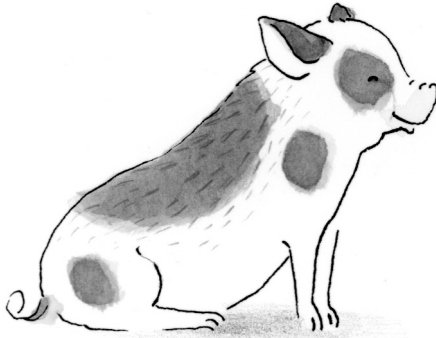
7. Bij de dierenarts

De dokter pakt de riem van Skrubbi.
Sem, Eva en mevrouw Kroost volgen hem.
Ze gaan op een stoel zitten.
Skrubbi gaat ook netjes zitten.
Mevrouw Kroost pinkt een traantje weg.
'Het gaat niet meer,' snikt ze.
'Skrubbi is zo stout.
Hij gilt overal om.
Hij wil niet alleen zijn.
Hij wil de hele dag eten.
Deze lieve kinderen helpen me,' zegt ze.

'We hebben toch vakantie,' legt Sem uit.
'Skrubbi kan ook heel lief zijn,' zegt Eva.

'Sinds ik alleen ben, heb ik de kleine rakker.'
Mevrouw Kroost snuit haar neus.
Skrubbi snuift ook door zijn neus.
Hij duwt zijn snuit zachtjes tegen haar been.
'De buurman zegt: doe dat beest weg...
Hij is aan de deur geweest.
De buurman heeft overlast.

Maar ik kan niet zonder mijn lieveling.
Kunt u hem helpen dokter?
Wat is er toch met Skrubbi?
Kunt u hem behandelen?’

Sem is wel benieuwd wat de dokter zegt.
Zou er een medicijn voor Skrubbi zijn?
Een pilletje tegen drukte?

‘Bent u een beetje bang voor Skrubbi?’
De dokter kijkt haar vriendelijk aan.
Mevrouw Kroost knikt.
‘Hij trekt me zo omver.
Na de operatie sta ik niet meer zo stevig.
Ik heb een nieuwe heup,’ vertelt ze.
‘Vroeger wandelde ik elke dag en...’

‘Varkentjes zijn zeer slim,’ zegt de dokter.
‘Ze hebben veel aandacht nodig.
U bent een tijdje niet zo fit geweest.
De kleine rakker is zich gaan vervelen,’ legt de dokter uit.
‘Geeft u Skrubbi extra eten als hij gilt?’
Mevrouw Kroost knikt.
‘Niet meer doen,’ adviseert de dokter.
‘Met meer voer beloont u zijn stoute gedrag.
Twee keer per dag voer in zijn bak.
Ja is ja en nee is nee.’
Mevrouw Kroost knikt weer.

Eva steekt haar vinger op.
Sem stoot haar aan.
‘Je zit niet op school!’ fluistert hij.
‘Wat wil je zeggen?’ vraagt de dokter.
‘Heeft Skrubbi een vriendje nodig?’ vraagt Eva.
‘Hij is altijd alleen.’

‘Nog een varkentje!’ zegt mevrouw Kroost.
Ze schuift onrustig op haar stoel.
Skrubbi springt overeind.
Hij draait een rondje om haar benen.
Mevrouw Kroost laat de riem los.
Skrubbi glipt onder de stoel van de dokter door.

Hij rent naar een andere deur.
Skrubbi springt tegen de klink op.
'Een verdraaid slim bestje,' zegt dokter
Bremmel.
Sem en Eva rennen achter Skrubbi aan.

8. Doktersadvies

Sem en Eva lopen langs een witte ruimte met een bed.

Het is de operatiekamer.

Skrubbi is nergens te bekennen.

Er staat nog een deur open.

Opeens staan ze in een woonkamer.

Skrubbi zit naast een jongen in een rolstoel.

‘Wat een geinig beest,’ zegt de jongen.

‘Hij heet Skrubbi,’ zegt Sem.

‘Ik heet Rik en jullie?’

‘Sem.’

‘Eva.’

‘Is hij ziek?’ vraagt Rik.

Hij aait Skrubbi over zijn kop.

‘Hij is erg druk en hij doet stout,’ antwoordt Sem.

‘Kom, Skrubbi.

Je moet terug naar mevrouw Kroost.

Dat is zijn baas,’ legt Sem uit.

Rik rijdt in zijn rolstoel met Sem en Eva mee.

‘Geinig beest,’ zegt Rik weer.

Mevrouw Kroost zit nog bij dokter Bremmel.
'Zo rakker. Je hebt al drie vriendjes,' zegt hij.
'Dit is mijn zoon.
We wonen achter de praktijk.'
Rik geeft mevrouw Kroost een hand.

'Skrubbi is niet ziek,' zegt dokter Bremmel.
'Ik geef u geen medicijn mee.
U krijgt wel een advies.
Als u dat opvolgt, verandert zijn gedrag.
Dan wordt Skrubbi weer rustig en lief.
Mijn advies is: iedere dag een uur bewegen.
Twee keer per dag voer en niet meer.
Stoute dingen negeren.

Geen aandacht geven is de ergste straf,' zegt dokter Bremmel.

'Kom volgende week bij me terug.
Dan bespreken we hoe het gaat.'
'Goed,' zegt mevrouw Kroost.

'Ik kijk toch nog even zijn pootjes na.
Als zijn voeten zeer doen,
is wandelen geen pretje,' zegt de dokter.
'Help je even met de tangetjes Rik?'
Rik draait handig zijn stoel.
Hij rijdt naar de operatiekamer.
Hij trekt hij een paar laatjes open.
Rik legt de spullen klaar.

Dokter Koos tilt Skrubbi op het witte bed.
Skrubbi begint weer te krijsen.
'Stop,' zegt de dokter streng.
Skrubbi is meteen stil.
De dokter bekijkt zijn poten.
Skrubbi laat zijn nagels netjes knippen.
De dokter geeft hem een spuit in zijn bil.
'Dit is een inenting tegen een ziekte,' zegt de dokter.
'Welke ziekte?' vraagt Sem.
'De varkenspest,' antwoordt de dokter.

Skrubbi geeft geen kik.

‘Dank u wel dokter.’

Mevrouw Kroost geeft hem een hand.

Ze is blij met de behandeling en zijn advies.

‘See you,’ zegt Rik.

‘Ik woon boven de bakkerswinkel,’ zegt Sem.

‘En ik op de hoek,’ zegt Eva.

‘Kom eens langs,’ zegt mevrouw Kroost
hartelijk.

‘Skrubbi woont achter de groene tuindeur.

De deur is nooit op slot.’

Rolstoel en handicap

Je zit in een rolstoel als je bijvoorbeeld niet of niet goed kunt lopen.

Oudere mensen zie je vaak in een rolstoel.

Ze worden dan meestal geduwd.

Een rolstoel is ook handig met een gebroken been, een gekneusde voet of ander letsel.

Je maakt dan voor een korte tijd gebruik van een rolstoel.

Er zijn kinderen en grote mensen die altijd een rolstoel nodig hebben

Ze hebben een lichamelijke beperking.

Een ander woord is handicap.

Rik heeft slappe benen.

Hij heeft niet de kracht in zijn spieren om te staan.

Spieren kunnen heel stijf worden.

Dat heet spasme.

Het kan zijn dat je minder verstand hebt.

Dit heet een verstandelijke beperking.

Je kunt dan minder goed denken.

Je hebt dan hulp nodig van andere mensen.

Je kunt met een handicap geboren worden, net als Rik.

Je kunt ook door een ongeluk of een ziekte een handicap krijgen.

Er zijn heel veel hulpmiddelen om je lichaam te helpen: een rolstoel, een stok of een bril.

Het is heel belangrijk dat we elkaar helpen.

Elkaar helpen is ook rekening met elkaar houden.

9. Een flauwe grap

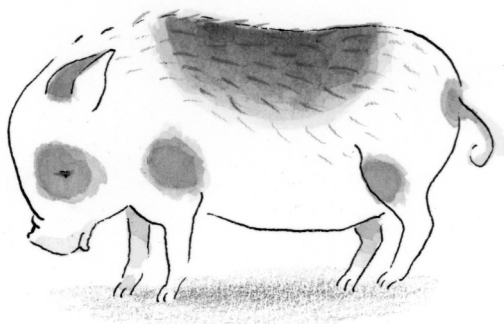
Het is de volgende dag.
Sem duwt de tuindeur open.
‘Wat is het stil!’ zegt hij verbaasd.
Eva kijkt in het hok.
‘Skrubbi is er niet,’ zegt ze.
‘We gaan even binnen kijken.’

Mevrouw Kroost zit op de bank.
Ze kijkt heel verdrietig.
Skrubbi ligt op haar schoot.
Het varkentje kijkt ook verdrietig.

‘Wat is er?’ vraagt Eva.
Mevrouw Kroost laat hen een brief zien.
‘Varkenspest uitbraak,’ leest Eva hardop.
‘Een ingewikkeld verhaal,’ zegt mevrouw Kroost.
‘Alle varkens uit deze buurt moeten weg.
Als ik dit nummer bel, wordt Skrubbi opgehaald.’
Ze aait over de kop van Skrubbi.

‘Dat mag niet,’ zegt Sem.
‘Skrubbi heeft net een spuit gehad,’ zegt Eva.

'De dokter heeft er niets over gezegd.
U moet de dokter bellen.
Misschien weet hij meer.'
'Het is een officiële brief,' zegt mevrouw Kroost.
Ze zet haar leesbril op.
'Ministerie van varkens, staat er boven.
Ik zal toch even de dokter bellen.'

Mevrouw Kroost pakt de telefoon.
'Toets nummer twee voor advies,' klinkt er.
Sem ziet de hand van mevrouw Kroost trillen.
Ze is al zo nerveus.
'De wachttijd is drie minuten,' klinkt er.
De drie minuten duren vreselijk lang.

Intussen denkt Sem diep na.
Papa heeft in de bakkerij altijd de radio aan.
Vanmorgen luisterde Sem ook het nieuws.

De varkenspest was niet in het nieuws.
Zou de brief soms vals zijn?

‘Bremmel, dierenartspraktijk.’

Mevrouw Kroost leest het begin van de brief voor.

‘Een flauwe grap,’ onderbreekt de dokter haar.

‘Er heerst op dit moment geen varkenspest.

Maakt u zich maar geen zorgen.’

‘Dank u wel dokter.’

Mevrouw Kroost zucht opgelucht.

Ze bekijkt de brief.

‘Varkenspest is niet grappig,’ vindt Sem.

‘Er kunnen veel dieren besmet raken.’

‘Zielig voor de dieren,’ zegt Eva.

Mevrouw Kroost knippert weer met haar ogen.

‘Wie heeft me deze brief gestuurd?’ vraagt ze.

Sem en Eva kijken elkaar aan.

Ze denken allebei aan de zwarte puntschoenen.

Een besmettelijke ziekte...

Alle dieren moeten goed verzorgd worden. Goed eten, een schoon hok en voldoende beweging. De meeste dieren moeten ingeënt worden tegen besmettelijke ziektes.

De varkenspest is regelmatig in het nieuws, net als de vogelgriep.

Deze ziektes zijn heel erg besmettelijk.

Omdat varkens en kippen verkocht worden om op te eten, zijn er voor deze dieren heel strenge afspraken.

Zo streng dat zelfs gezonde dieren in de buurt van een ziek dier moeten worden afgemaakt.

Door deze afspraken zal de ziekte minder snel uitbreiden.

10. Wandelen is saai

Even later wandelen Sem en Eva met Skrubbi.
Het minivarken loopt mee aan de riem.

‘We gaan naar het park,’ zegt Sem.

‘In het gras kan Skrubbi snuffelen.’

Ze lopen langs de vijver.

‘Wandelen is saai,’ vindt Eva.

‘We doen het voor mevrouw Kroost,’ zegt Sem.

Op de terugweg treuzelt Skrubbi.

Hij steekt zijn neus in een molshoop.

Hij snuffelt aan iedere graspol.

Af en toe gaat Skrubbi op zijn billen zitten.

Sem trekt aan de riem.

‘Loop eens door,’ zegt hij.

‘Misschien doen zijn pootjes zeer,’ zegt Eva.

Sem schudt van nee.

‘Skrubbi vindt wandelen ook saai,’ zegt hij.

‘Daar gaat Rik.’ Eva zwaait naar hem.

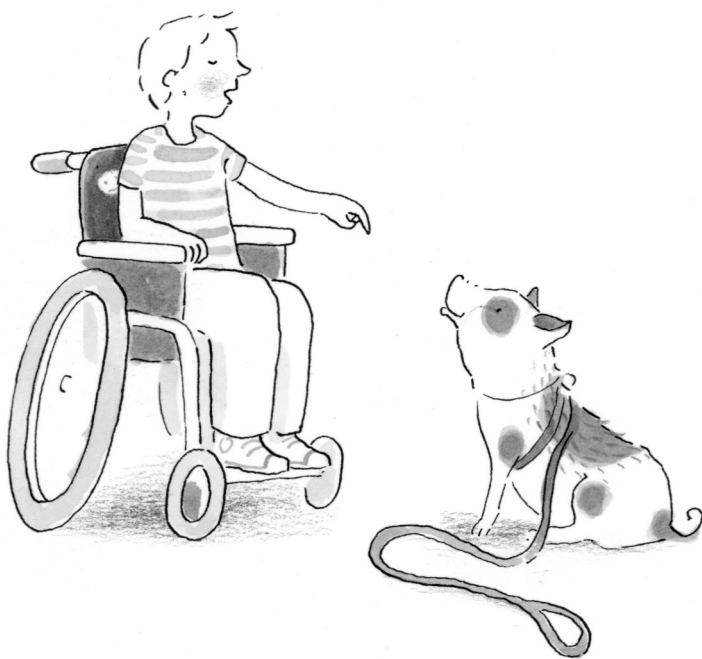
Ze rennen naar hem toe.

Nu maakt Skrubbi wel grote sprongen.

Hij gilt zelfs van plezier.

'Hoi,' groet Rik.
Skrubbi springt bij hem op schoot.
'Af,' zegt Rik streng.
Skrubbi luistert direct.
Hij springt op de grond en gaat braaf zitten.
'Ik ben wel wat gewend,' legt Rik uit.
'Papa heeft vaak aparte dieren in de praktijk.'
'Wat voor dieren?' vraagt Sem.
'Wat denk je van een krokodil of een pelikaan?'
'Dat zijn pas bijzondere huisdieren,' zegt Sem.

'Waarom zit jij in een rolstoel?' vraagt Eva.
'Mijn benen doen het niet,' antwoordt Rik.

'Ik ben met een handicap geboren.
Altijd al gehad.'
'Kun je helemaal niet lopen?' vraagt Sem.
'Dat zeg ik toch,' zegt Rik.
'Ik heb wel sterke armen.
Met krukken kom ik ook vooruit.
Alleen niet zo ver, vandaar de rolstoel.
Saaie boel hier,' vindt hij.
'De speeltuin is best leuk,' zegt Eva.

11. Skrubbi heeft mazzel

Bij het hek van de speeltuin blijven ze staan.

Er spelen geen andere kinderen

‘Verboden voor honden,’ leest Rik.

‘Skrubbi heeft mazzel!’

‘We nemen Skrubbi mee op de trampo.’

Mag dat wel, wil Eva zeggen.

Rik is al weg.

Hij neemt Skrubbi aan de riem mee.

Rik rijdt door het poortje de speeltuin in.

Naast de trampo zet hij zijn stoel op de rem.

‘Kan ik je helpen?’ vraagt Sem.

Rik schudt van nee.

‘Op de meeste toestellen kan ik zelf klimmen.

Deze speeltuin is voor iedereen.

Ook voor kinderen met een handicap.’

Hij wijst naar zijn benen.

Rik klimt op de trampoline.

‘Kom Skrubbi.’

Het varkentje springt uit de stoel.

Hup, op de trampo.

Skrubbi knort van plezier.

Eva en Sem springen mee.
Ze liggen dubbel van de lach.

Skrubbi springt van de trampo af.
Eva neemt hem aan de riem mee.

Sem gaat even in de rolstoel zitten.
'Hoe werkt dit precies?' vraagt hij
'Je moet aan de wielen draaien,' legt Rik uit.
Sem probeert achteruit, hij wil keren.
De stoel botst tegen een speeltoestel op.
'Best lastig,' zegt Sem.
'Ik oefen elke dag nog,' zegt Rik.
'Op school heb ik ook sporten met de rolstoel.'
Sem wil er alles van weten.

Ze lopen samen verder.
'Mijn school is buiten het dorp,' vertelt Rik.
'Ik ken hier niet veel kinderen.'
'Je kent ons nu toch,' zegt Sem.
'Gaan jullie nog op vakantie?' vraagt Rik.
'De bakkerij kan niet dicht,' zegt Sem.
'We blijven in de zomervakantie thuis.'
'Wij gaan de laatste week weg,' vertelt Eva.
Het varkentje loopt heel braaf naast Rik.
Rik aait over zijn koppie.

12. Een stinkbrief of een liefdesbrief

‘Gaat het al wat beter?’ vraagt Rik.

‘Vanmorgen was Skrubbi braaf,’ antwoordt Sem.

‘Dat komt door de brief,’ zegt Eva.

‘Wat voor brief?’ vraagt Rik.

Eva vertelt over de valse brief.

‘Wie heeft die brief gestuurd?’ vraagt Rik.

‘De buurman, denken we!’

Sem en Eva geven tegelijk antwoord.

‘Hij heeft de pest aan Skrubbi,’ zegt Sem.

‘Hij draagt altijd zwarte puntschoenen.

En hij heeft een papegaai,’ vertelt Eva.

Rik remt zo hard dat zijn rolstoel slipt.

‘Ik heb die papegaai in de praktijk gezien,’ zegt hij.

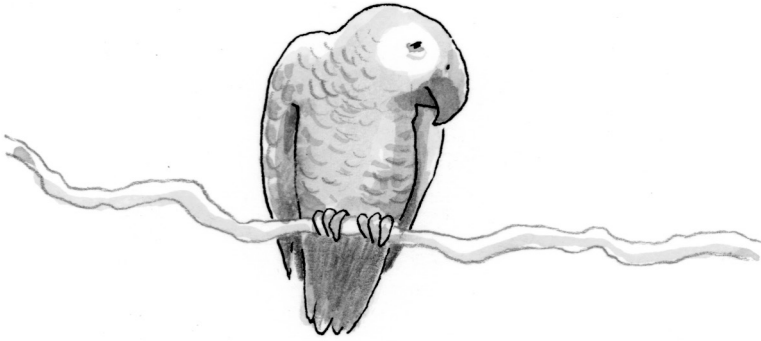
‘Het is een roodstaart papegaai.’

‘Ken jij nog meer soorten?’ vraagt Sem.

Rik knikt. ‘De papegaai is heel zielig!

De vogel pikt zichzelf en verliest veren.

Hij praat niet meer.’

‘Kan de papegaai beter worden?’ vraagt Sem.
Rik haalt zijn schouders op.
‘Dieren reageren vaak op hun baas, zegt papa.
Is de baas boos of depri,
dan voelt het dier zich ook depri.’
‘Wat is depri precies?’ wil Sem weten.
‘Dan heb je nergens meer zin in,’ antwoordt Rik.
‘Mensen zijn dan vaak chagrijnig.
Dieren gaan zichzelf krabben of bijten.
Vogels trekken hun veren uit.’

‘Ik heb een plan,’ zegt Sem.
‘We gaan de buurman blij maken.
Dan wordt de papegaai vanzelf beter.’

‘Fleur op door een bloemetje,’ zegt Eva.
‘We plukken een mooie bos bloemen!’

Rik is het er niet mee eens.

‘Van die varkenspest is echt vals,’ vindt hij.

‘Ik stuur liever een stinkbrief terug.

Met een dikke varkensdrol erin.’

Sem, Eva en Rik liggen dubbel van de lach.

‘Dat kun je niet maken,’ zegt Sem.

‘Er is al genoeg ellende.’

‘Ik vind het ook niet zo leuk,’ zegt Eva.

‘We kunnen beter een lieve brief sturen.

Daar wordt de buurman vast blij van.’

‘Goed plan,’ roept Rik vrolijk.

Skrubbi knort van de pret.

13. Begrip is hip

Sem en Eva zitten op een bankje.
Rik parkeert zijn stoel ernaast.
Eva heeft thuis postpapier gehaald.
'Roze met een geurtje,' zegt ze.
'Wat zal ik opschrijven?'

'Lieve buurman,' zegt Sem.
Hij rijmt hardop:
'Ik vind jou top.
Mijn hart gaat klop, klop.
Om jou laat ik een traan.
Kom je eens aan?'
'Het is nog geen Sinterklaas,' zegt Rik lachend.
'Nou, weet jij dan wat beters?' vraagt Eva.

'Grote mensentaal gaat anders,' zegt Rik.
Hij probeert een paar zinnen.
'Het klinkt voor geen meter,' zucht hij.
'We gaan toch voor Sinterklaas.'
'Moet ik dat er ook onder zetten?' vraagt Eva.
'Nee, natuurlijk niet,' zegt Rik.

‘Sinterklaas zit nog in Spanje.
Je zet er *groetjes van mevrouw Kroost* onder.’

Eva leest de brief nog een keer door.
Ze schudt haar hoofd.
‘Ik vind het toch geen goed plan,’ zegt ze.
‘Dit is een super nepbrief.
Buurman Baal heeft direct door dat het nep is.
We schrijven een begrijpbrief.’
‘Wat is een begrijpbrief?’ vraagt Sem.
Eva is al bezig.
‘Luister!’ zegt ze.

‘Beste buurman,
Ik begrijp dat u last van Skrubbi heeft.
Sorry voor de overlast.
Ik ben er ook erg verdrietig over.
Skrubbi is vaak stout, hij luistert dan niet.
Ik heb advies aan de dokter gevraagd.
Het gaat al wat beter.
Bij de dokter zag ik u met de papegaai.
Is de papegaai ziek?
Ik kon het u niet vragen.
Skrubbi deed in de wachtkamer erg brutaal.
Ik probeer Skrubbi beter op te voeden.
Ik hoop op uw begrip.

Veel liefs mevrouw Kroost.'

'Goed gedaan,' zegt Rik.

'Begrip is hip,' rijmt Sem.

Eva plakt de envelop dicht.

Buurman Baal, schrijft ze op de voorkant.

'We zijn het burenblijmaakteam,' zegt Sem.

'Geinig, samen een team,' zegt Rik.

Ze lopen met Skrubbi naar het huis van buurman Baal.

Ze duwt de envelop in de groene bus.

Sem, Eva en Rik gaan snel met Skrubbi de hoek om.

Ze gieren alle drie van de lach.

14. Geen uitzondering

Sem, Eva en Rik lopen met Skrubbi weer naar het huis van mevrouw Kroost.

‘Hoi Rik,’ groet ze.

‘Jongens, bedankt voor het wandelen.’

Mevrouw Kroost kijkt even naar de rolstoel.

‘Sorry. Rijden bedoel ik.’

‘Maakt niet uit.

Ik wil liever normaal meedoen.

Wandelen klinkt oké.’

Mevrouw Kroost knikt.

‘Jullie zullen wel dorst hebben,’ zegt ze.

‘Het is een warme dag.’

Mevrouw Kroost zet drie glazen limonade neer.

Skrubbi steekt knorrend zijn snuit in zijn bak.

‘Niets geven hoor,’ zegt Sem.

Ze doen alle drie net of ze het niet zien.

Knorrig hobbelt Skrubbi naar zijn hok.

Hij gaat snuivend op het matje liggen.

Met zijn kop op zijn poten en zijn ogen dicht.

‘Hij is moe,’ zegt Eva.

‘Morgen doen we weer een rondje park.’

‘Skrubbi is lief,’ zegt mevrouw Kroost.
‘Die brief over de varkenspest zit me nog erg dwars.
Ik vind het helemaal geen leuke grap.’
‘Maakt u zich niet druk,’ zegt Sem.
‘Het is gewoon spam.
Dat betekent rommel.
Op de pc komt ook vaak spam binnen.’
‘Dat is waar,’ zegt mevrouw Kroost.
Ze brengt de glazen naar binnen.

Sem loopt naar de schutting.
Hij gluurt tussen de latten door.
Sem wenkt de anderen.
‘Ik zie de buurman,’ fluistert Sem.
‘Hij heeft de brief in zijn hand.’

Eva gluurt ook door een spleet.

Rik draait zijn rolstoel een halve slag en leunt opzij.

‘Kijk, de buurman opent de roze brief,’ zegt Eva.
‘De begrijpbrief.’

Sem wiebelt van zijn ene op zijn andere been.
Opeens moet hij heel nodig, van de spanning.

Buurman Baal schraapt zijn keel.

‘Gunst,’ zegt hij.

Zijn hoofd kleurt knalrood, ziet Sem.

Hij draait het papier om en bekijkt de envelop.

‘Dat had ik niet verwacht,’ zegt hij.

De buurman stopt de brief in zijn binnenzak.

De papegaai houdt zijn kopje schuin.

‘Renate, wat zeg je ervan?’

De papegaai maakt een schrapend geluid.

‘Zeg dan wat,’ moppert Baal.

De papegaai pikt in zijn veren.

‘De buurman bewaart de brief,’ fluistert Sem.

‘Gunst klinkt heel positief,’ zegt Eva giechelend.

15. Stoepen op en af

Sem en Eva lopen met Rik mee naar huis.

Op de stoep staat een steiger.

Schilders verven een huis.

Rik rijdt met zijn rolstoel de straat op.

Hij stuurt om een geparkeerde auto heen.

Een andere auto toetert.

‘Een aso auto,’ vindt Sem.

Hij rent achter Rik aan om hem te helpen.

‘Ik kan het zelf wel,’ zegt Rik.

Hij leunt naar achter en duwt hard tegen de wielen.

De rolstoel wipt de stoep weer op.

‘Ik heb training gehad,’ vertelt hij.

‘Rolstoeltraining.’

‘Wat is dat?’ vraagt Sem.

‘We kregen eerst training in de gymzaal,’
antwoordt Rik.

‘We reden een schuine plank op en af, over een
balk en langs pionnetjes.

Sturen doe je met je gewicht en door te
draaien.’

Rik leunt naar voren en naar achter.

Hij rijdt even op twee wielen.

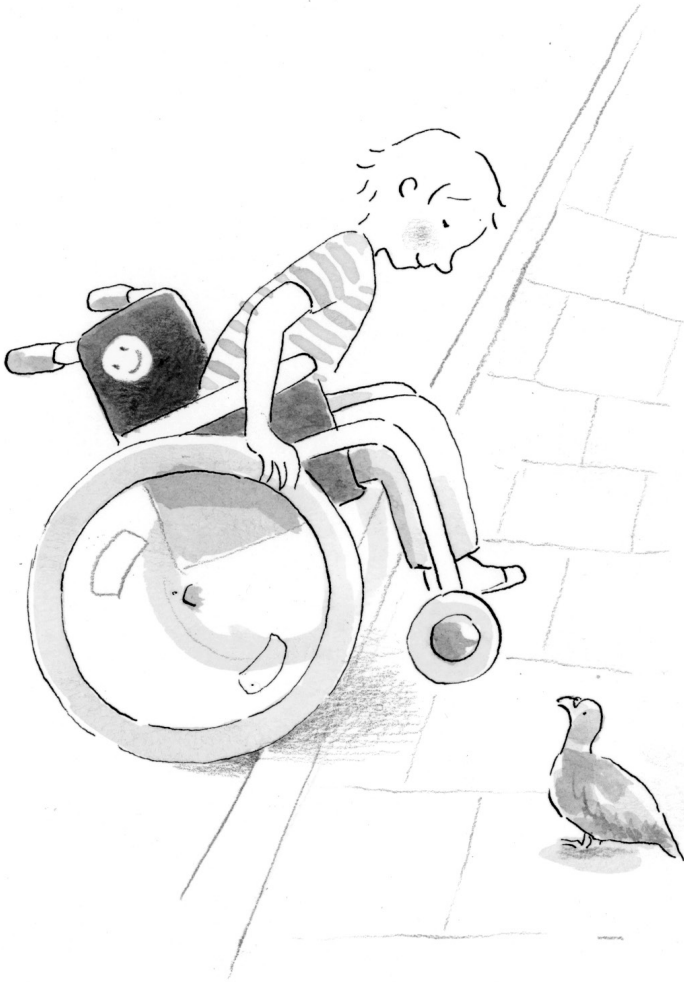
‘Link,’ roept Sem.

Rik grinnikt. ‘Met training heb ik veel geleerd.

We gingen ook op straat oefenen.

Op straat moet je natuurlijk

op het verkeer letten.’

‘Wat vind je het leukst om te doen?’ vraagt Eva.

‘Vorig jaar ben ik voor het eerst in een winkel een roltrap op gegaan.

Ik hield me met mijn armen aan de leuning vast. Ik vond dat super spannend en leuk.’

‘Kun je ook een gewone trap op?’ vraagt Sem.

Rik schudt van nee.

‘Ik kan wel twee treden op en af.

Ik zal het een keer voordoen.’

‘Knap zeg,’ vindt Eva.

Rik haalt zijn schouders op.

‘Ik vind het heel gewoon,’ zegt hij.

Rik veegt met zijn hand over zijn voorhoofd.

‘Met heat weer is het wel plakken en zweten.’

‘Zal ik je duwen?’ vraagt Sem weer.

‘Nee,’ zegt Rik. ‘Dat wil ik niet.

Ik wil alles zelf doen.

Sommige mensen denken dat ik niks kan of mag.’

‘Ik mag ook niet alles,’ zegt Sem.

‘Het zwembad is een half uur fietsen, te ver.’

‘Wat zullen we nu gaan doen?’ vraagt Eva.

‘Ik heb het snikheet.’

‘We gaan varen,’ stelt Rik voor.

'We hebben thuis een rubberboot.
De boot ligt achter het huis, in de vijver.'
'Cool,' roepen Sem en Eva.

16. Pas op voor barracuda's

Eva gaat thuis even zeggen dat ze gaan varen.
Ze krijgt drie appels mee.

Sem stapt de winkel in en vertelt het plan.

'Veel plezier!' zegt de moeder van Sem.

Ze geeft een zak krentenbollen mee.

De papa van Rik helpt hen in de boot.

'Leuk dat jullie met zijn drieën gaan,' zegt hij.

'Pas op voor de barracuda's.'

Hij duwt de boot lachend af.

'Bestaan barracuda's echt?' vraagt Eva.

'Papa maakt een grapje,' zegt Rik.

'Barracuda's zwemmen in de oceaan,' weet Sem.

Sem en Rik pakken een peddel.

'We moeten allebei even hard trekken,' zegt Rik.

'Anders varen we in een rondje.'

De boot vaart zigzag door het water.

'Een, twee, trek,' zegt Rik.

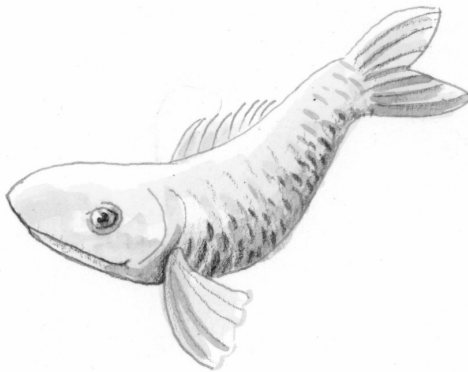
'We gaan steeds harder,' juicht Eva.

Ze kijkt in het donkere water.

'Een barracuda,' gilt ze en ze wijst naar een vis.

Rik en Sem buigen zich over de rand.
De rand van de boot raakt het water.
Een golfje klotst naar binnen.
'Natte billen,' giechelt Eva.
Snel leunt Sem naar de ander kant.

Eva peddelt met Sem verder.
Rik tuurt over het water.
'Zwaan in zicht,' roept hij. 'Keren.'
Eva draait zich om.
Vlakbij zwemt een grote zwaan.
De zwaan is prachtig wit.
Zijn snavel is oranje met een zwarte knobbel.
Eva vergeet even te peddelen.
Opeens maakt de zwaan een blazend geluid.
'Wegwezen,' roept Rik.
'De zwaan is boos op ons, hij heeft jongen.'

Bijten barracuda's?

*De barracuda heet ook wel de snoek van de zee.
Het is een grote vis van wel twee meter!
De barracuda is een echte jager.
Hij eet andere vissen op.
De barracuda heeft twee rijen tanden.
Die tanden zijn vlijmscherp.
Met een hap heeft hij zijn prooi te pakken.
De barracuda ziet er best eng uit met zijn grote
bek vol tanden.*

*De barracuda heeft een witte buik en een bruine
rug met vlekken.
De vissen die onder hem zwemmen zien alleen
wit.
Ze herkennen de barracuda niet.
Voor de vissen die boven hem zwemmen, valt
hij ook niet op.
De barracuda ligt heel stil op de loer.
Zodra de barracuda een lekker visje ziet, slaat
hij toe.*

*De barracuda komt alleen voor in de warme zee.
Ze leven niet in de Noordzee, die is veel te koud.
De mens is geen prooi voor de vis*

*De vis kan een mens wel per ongeluk bijten.
Dat gebeurt niet vaak.
Er wordt op barracuda gevist om te eten.
Hoe zou barracuda smaken?*

17. De zwaan en zijn jongen

Sem vindt de zwaan eng.
Hij maait met zijn peddel door het water.
De boot draait een halve slag.
'Links,' roept Rik tegen Eva.
Eva peddelt per ongeluk rechts.
'Andere kant,' zegt Rik.
Nu varen ze recht op de zwaan af.
De zwaan klappert met zijn vleugels.
Sem schrikt ervan en spettert met zijn peddel.
De zwaan blaast en sist.
'Duiken en niet bewegen,' roept Rik.
Sem en Eva laten hun peddels los.

Ze liggen alle drie op de bodem van de boot.
'Help,' fluistert Eva.
Ze knijpt haar ogen dicht.
De zwaan blaast hard.
Hij zwemt om de boot heen.

'De zwaan verdedigt zijn nest,' fluistert Rik.
'Een klap met zijn vleugel komt hard aan.'

‘Dat wist ik niet,’ bibbert Sem.
‘We dobberen vanzelf weg,’ zegt Rik.

Na een tijdje duwt hij zich omhoog.
Rik kijkt over de rand.
‘We zijn veilig,’ zegt hij.
‘Verderop zwemt de zwaan met zijn jonkies.’
Eva gaat opgelucht zitten.
‘Ons team heeft het goed gedaan,’ zegt ze.
‘Die zwaan zwom zo dichtbij.
Het was net een natuurfilm.’
‘Dit is live,’ zegt Rik lachend.
‘Ik heb trek van de schrik,’ zegt Sem.

Hij maakt de zak krentenbollen open.
Eva deelt de appels uit.
‘Varen is leuk,’ zegt ze.
Rik knikt. ‘Ik ga soms samen met papa.

Hij leert me over de natuur.’
‘Jij weet echt heel veel,’ zegt Sem.
‘Ik wilde je nog iets vragen.
Is het eigenlijk naar om niet te kunnen lopen?’
Rik denkt even na.
‘Soms wel,’ zegt hij. ‘Ik wil niet anders zijn.’
‘We zijn toch allemaal anders,’ zegt Eva.
‘Jij kan goed peddelen,’ zegt Sem.
‘En je weet heel veel.’
‘En je durft veel, meer dan wij.’
Rik schiet in de lach.
‘Dat valt wel mee,’ zegt hij.
‘Ik heb er een hekel als mensen doen of ik
zielig ben.
Dan doe ik expres een beetje stoer.
Jullie doen gelukkig wel normaal.’

18. Sem piekert

Het is een warme avond.
Sem kan niet slapen.
Hij gaat wat water drinken.
Papa en mama zitten buiten in de tuin.
Sem hoort ze praten.
Ze hebben het over mevrouw Kroost.
Sem blijft even staan.
Wat zou er zijn?

‘Vanmiddag was mevrouw Kroost in de winkel.
Skrubbi blijft een lastpost,’ zegt mama.
‘Hij knaagt aan tafelpoten.’

Hij wroet in haar handtas.
Hij rukt aan de riem.
Buurman Baal klaagt over geknor.
Mevrouw Kroost probeert streng te zijn.
Ze geeft hem geen extra voer meer.
Vanmiddag knorde Skrubbi vreselijk hard.
De buurman bonkte boos tegen de schutting.’
‘Die buurman is zelf een knorrepot,’ vindt papa.
Mama schiet in de lach.
‘Dat is waar,’ zegt ze.

‘Zal ik eens naar de kinderboerderij gaan?’
vraagt papa.
‘Misschien hebben ze plek voor een varkentje.’
‘Nee,’ antwoordt mama.
‘Mevrouw Kroost kan echt niet zonder Skrubbi.’
‘Zo kan het ook niet langer,’ vindt papa.
‘Sem gaat er elke dag heen.
Hij zorgt super goed voor Skrubbi.
De vakantie is straks voorbij en...’

Sem draait zich om.
Hij duikt zijn bed weer in.
Skrubbi mag niet weg, denkt hij.
Sem piekert nog een tijd over het varkentje.
Skrubbi luistert al iets beter!

Het minivarken krijgt geen extra eten meer.
Het advies van de dokter heeft even tijd nodig.
Wroeten hoort bij varkens.
Alleen niet in een tas...
Zijn hoofd zit vol met gedachten.
'Stop,' zegt Sem tegen zichzelf.
Wakker liggen is vervelend.
Eindelijk valt Sem in slaap.

19. Vroeg op

Voor het ontbijt gaat Sem al naar Skrubbi.

Hij komt langs het huis van Eva.

‘Hoi Sem,’ roept Eva.

Ze kijkt uit het raam.

‘Jij bent vroeg!’

‘Ik heb een raar gevoel,’ zegt Sem.

‘Net of er iets met Skrubbi niet oké is.’

‘Wacht.’

Een paar tellen later is Eva beneden.

Ze draagt slippers en een korte broek.

‘We lopen nog even langs Rik,’ zegt ze.

Rik zijn vader doet open.

‘Rik komt later,’ zegt hij.

Mevrouw Kroost is in de tuin bezig.

Ze harkt de zandbak aan.

‘Waar is Skrubbi?’ vraagt Sem.

‘Gewoon, in zijn hok,’ antwoordt ze.

Mevrouw Kroost kijkt opgewekt.

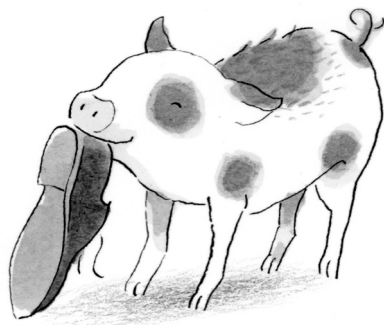
‘Vandaag is Skrubbi rustig,’ zegt ze vrolijk.

‘Geen geknor en gespring.’

‘Dat is fijn,’ zegt Eva.
‘Ik heb de boel al aan kant.
Nu ga ik mezelf even opruisen.’
Mevrouw Kroost loopt zingend naar binnen.

Sem vertrouwt het niet.
Hij kijkt in het hok.
Skrubbi ligt met zijn billen naar de ingang.
‘Wat doe je?’ vraagt Sem.
‘Grr, knorr,’ antwoordt het minivarken.
‘Kom er uit,’ zegt Sem streng.
De oren van Skrubbi bewegen.
Hij heeft Sem wel gehoord, maar hij luistert niet.
‘Kom hier,’ zegt Sem weer.

Skrubbi stapt het hok uit.
Hij heeft iets zwarts in zijn bek.
Het zwarte is van leer en heeft een punt.

‘O nee.’ Eva herkent het iets.
Ze slaat haar hand voor haar mond.
Nu ziet Sem het ook.
‘De schoen van buurman Baal!’
‘Skrubbi toch,’ zegt Sem.
‘Hoe kom je aan die schoen?’ vraagt Eva.
‘Skrubbi kan niet antwoorden,’ zegt Sem lachend
‘Hij kijkt wel op zijn allerliefst,’ zegt Eva.
Ze loopt naar de schutting.

Buurman Baal zit in de schaduw.
Hij is verdiept in een boek.
De buurman zit met blote voeten in een bak
water.
Naast de bak staat een zwarte puntschoen.
De papegaai zit op de leuning.
Buurman Baal slaat een bladzijde om.
‘Eindelijk rust,’ zegt hij.
‘Dat stinkmormel is verkocht.’
Hij krauwt tevreden door de veren van de
papegaai.
‘Ik ga een bloemetje voor de buurvrouw kopen.
Een mooie bos anjers.
Renate, wat vind je ervan?’
De papegaai houdt zijn kopje schuin.
Hij wipt op de leuning van de stoel heen en weer.

20. De zwarte puntschoen

Sem bijt op zijn lip.

Hij wist wel dat er iets niet klopte.

Skrubbi duikt zijn hok weer in, zonder schoen.

Skrubbi weet dat hij heel stout is geweest.

‘We brengen de schoen terug,’ zegt Sem.

Hij wrijft de schoen schoon en ruikt.

De schoen stinkt naar varken.

Een stinkschoen maakt de buurman niet blij...

‘We spuiten er wc-fris op,’ zegt Eva.

‘Dat doet mama ook tegen zweetschoenen.

Mevrouw Kroost heeft het in huis staan.’

Eva loopt met de schoen naar binnen.

‘Niets tegen haar zeggen hoor,’ zegt Sem.

‘Mevrouw Kroost wordt vast erg nerveus.’

‘Komt goed,’ zegt Eva lachend.

Ze houdt de schoen met een hand achter haar rug.

Met de andere hand knijpt ze haar neus dicht.

Sem en Eva lopen met de schoen de tuindeur uit.

Ze lopen naar de voordeur van meneer Baal.
'Zeg jij het?' vraagt Eva. 'Dan bel ik aan.'
'Jij kan het beter zeggen,' vindt Sem.
'Jij zag de schoen eerst,' zegt Eva.
'Ik durf niet,' zegt Sem.
'Ik durf ook niet,' zegt Eva.

'Wat doen jullie?' Het is Rik.
'Je komt net op tijd,' zegt Sem.
Hij legt uit wat er is gebeurd.
Rik giert van de lach.
'Ik verzin wel wat...'
Hij duwt zich omhoog en drukt hard op de bel.

Na een paar tellen gaat de deur open.
'Wat komen jullie doen?' vraagt meneer Baal.

Hij draagt één zwarte puntschoen.
Zijn andere voet is bloot.
Sem ziet haren op zijn lange tenen.

‘Weet u dat varkens heel slim zijn?’ vraagt Rik.
‘Ze hebben een super goed geheugen!
Een olifantengeheugen.’
‘Interessant,’ mompelt meneer Baal.
‘Ik heb de pest aan dat mormel.’
Hij trekt zijn kromme neus op.
Zijn neus lijkt op een snavel.
Meneer Baal krabt op zijn hoofd.
Net een papegaai, denkt Sem.
Maar dat zegt hij natuurlijk niet.

‘Wat komen jullie eigenlijk doen?’
Rik laat de zwarte schoen zien.
‘We hebben deze schoen gevonden.
Is het uw schoen?’
‘Ja,’ zegt meneer Baal knorrig.
‘Ik zoek me suf.
Hoe komen jullie aan mijn schoen?’
‘Het is een lang verhaal,’ zegt Rik.
‘Mogen we even binnen komen?’
Meneer Baal kijkt weer zuur.
‘Vooruit,’ mompelt hij.

Een olifantengeheugen

Iemand met een olifantengeheugen kan dingen heel goed herinneren.

Olifanten hebben een super goed geheugen.

Olifanten herkennen elkaar nog na dertig jaar!

Er zijn verhalen dat olifanten na tientallen jaren nog steeds mensen herkennen.

Een kraai herinnert zich heel goed waar hij zijn voedsel verstopt heeft. Bovendien weet hij hoe lang zijn voedsel houdbaar is.

Een octopus heeft ook een goed geheugen. Hij leeft diep in de zee.

Een octopus heeft acht armen.

Hij kan met die acht armen heel handig uit een vissersnet kruipen.

Stel je voor dat je acht armen hebt.

Onthouden wat je ene of andere arm doet, lijkt me heel lastig.

De slimste dieren met het beste geheugen zijn de aap, de dolfijn en het varken.

Skrubbi heeft dus een goed geheugen, ook al is hij veel kleiner dan een olifant.

21. De papegaai praat

Meneer Baal opent de deur naar de keuken.

‘Ben jij de zoon van de bakker?’

‘Ja,’ antwoordt Sem. ‘Eva is mijn vriendin.’

Eva giechelt.

‘En jij bent de zoon van de dierenarts?’

‘Klopt,’ antwoordt Rik.

‘Gaat het al beter met uw papegaai?’

‘Renate is iets kwieker,’ antwoordt Baal.

‘We maken regelmatig een uitje.

Ze mag los in de tuin.

Dat doet haar goed.

Renate praat nog niet.’

‘Hoe oud is uw papegaai?’ vraagt Eva.

‘Al zeventig jaar,’ antwoordt meneer Baal.

Hij glimlacht.

‘We zijn ongeveer even oud.

Renate en ik zijn samen opgegroeid.’

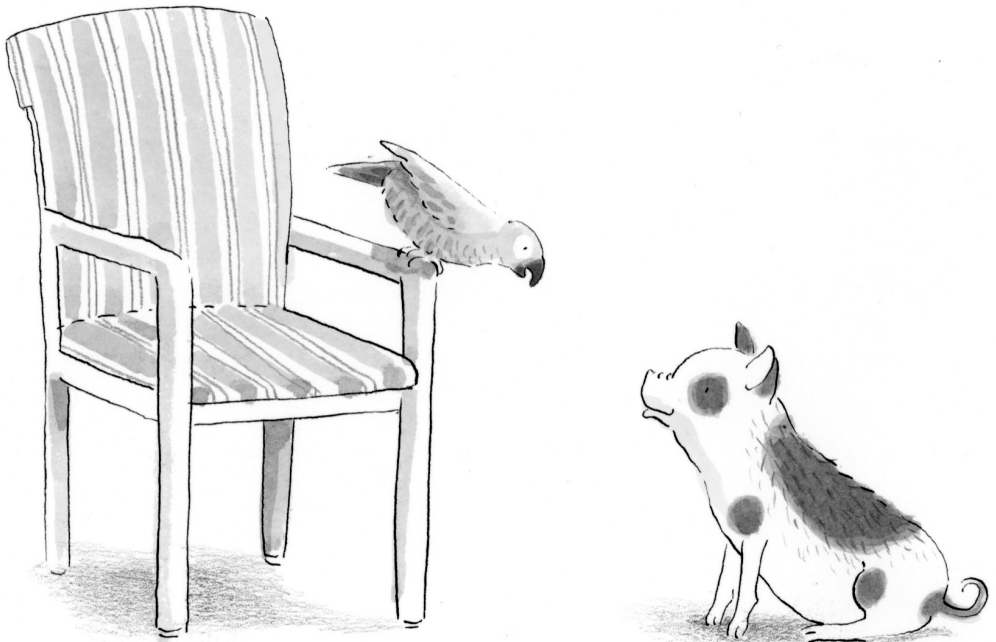
‘Logisch, dat u bezorgd bent,’ zegt Rik.

‘De papegaai is uw alles!’

‘We zorgen vaak voor Skrubbi,’ vertelt Sem.

'Mevrouw Kroost is gek op haar minivarken.
Ze kan niet zonder hem en...'
Meneer Baal valt Sem in de rede.
'Het mormel zou verkocht worden.'
Hij schuift zijn blote voet in de andere schoen.
'Nu wil ik het weten!'
Baal wijst naar zijn schoen.

'Kom eens kijken?' fluistert Rik.
Hij wijst door de open keukendeur naar buiten.
De papegaai zit op de leuning van de stoel.
Ze buigt zich omlaag.
Naast de stoel zit een gevlekt varkentje.
Skrubbi knort heel zacht.

Sem ziet meneer Baal van kleur verschieten.
'Knorremormel,' mompelt hij. 'Knorre morre...'
Hij wil naar buiten rennen.
Rik blokkeert de deur met zijn stoel.

De papegaai buigt zich verder naar voren.
'Hallo,' klinkt er schor. 'Hallo.'
'Renate praat weer,' fluistert buurman Baal.
'Wat een geluk, je stem is terug!'

'Hallo.'
Skrubbi antwoordt met een vrolijk knorretje.
'Leuk. Je bent leuk,' zegt Renate.
'Ze vinden elkaar vast leuk,' zegt Rik.

'Leuk. Je bent leuk,' mompelt Baal.
'Dat zei ik vroeger altijd.
Renate heeft een goed geheugen.'
'Skrubbi ook,' zegt Rik.
'Hij weet precies wie hem aardig vindt.'

Meneer Baal kijkt omlaag naar zijn
puntschoenen.
'Jaja,' mompelt hij.
'Allemaal goed en wel.
Ik heb een hoop last van dat geknor.

In mijn tuin stinkt het naar varkensdrollen.
En hoe komen jullie aan mijn schoen?
Je wilt me toch niet vertellen...'
Hij wacht even.
'Dat mormel, eh Skrubbi het op mijn schoen
voorzien heeft?'
Op dat moment fladdert de papaegaai op.

Renate let niet op het gemopper.
De vogel vliegt naar meneer Baal.
Ze gaat op zijn schouder zitten.
'Hoi schatje,' zegt hij en krabbelt over haar
kopje.
'Hallo,' krast Renate.
De papegaai fladdert terug naar Skrubbi.
Skrubbi knort vrolijk.
'Je bent leuk,' zegt Renate.

22. Een bos bloemen

‘Ze willen vriendjes worden,’ zegt Eva.
‘Ik wist wel dat Skrubbi eenzaam was.
Skrubbi knorde zo hard om een vriendje.’

Meneer Baal kijkt haar verbaasd aan.
‘Gunst,’ zegt hij weer.
‘Ik kreeg zelfs een brief van de buurvrouw.
Een brief met uitleg over haar minivarken.
Ik wist niet dat het varkentje ook zo alleen was.’

Rik gaat naar de dieren toe.
De anderen volgen.
‘Blijf,’ zegt Sem tegen Skrubbi.
Het varkentje blijft netjes zitten.
Hij houdt zijn kopje omlaag en kijkt schattig.
‘Zo dondersteen,’ zegt meneer Baal.
‘Je ziet er leuker uit dan ik dacht.’
‘Hij luistert ook weer beter,’ zegt Sem opgewekt.

‘Hoe kom je in mijn tuin?’ vraagt meneer Baal.
Hij praat op een strenge toon.
Skrubbi weet dat hij iets stouts heeft gedaan.

Hij rent naar de schutting.
Wroet even in de grond en...
duikt onder de planken door.

‘Slimmerd,’ zegt Sem.
‘Ik vind het super knap,’ zegt Eva.
Rik ligt dubbel van het lachen.
‘Sapperloot,’ zegt meneer Baal.
Hij kijkt weer naar zijn schoenen.
‘Het is inderdaad een super slim beestje.’
Meneer Baal aait Renate over veren.

‘Leuk,’ zegt Renate weer. ‘Je bent leuk.’

Meneer Baal glimlacht.

‘Jullie zijn samen een goed team,’ zegt hij.

‘Renate vindt Skrubbi leuk.

Wat mijn papegaai goed doet,

is ook goed voor mij.

Skrubbi is ook goed voor mevrouw Kroost.

Dus moet het varkentje maar blijven.

De overlast valt eigenlijk best mee.’

Hij krabt weer op zijn hoofd.

‘Ik ga het haar zeggen.

En ik koop een bos bloemen voor haar.’

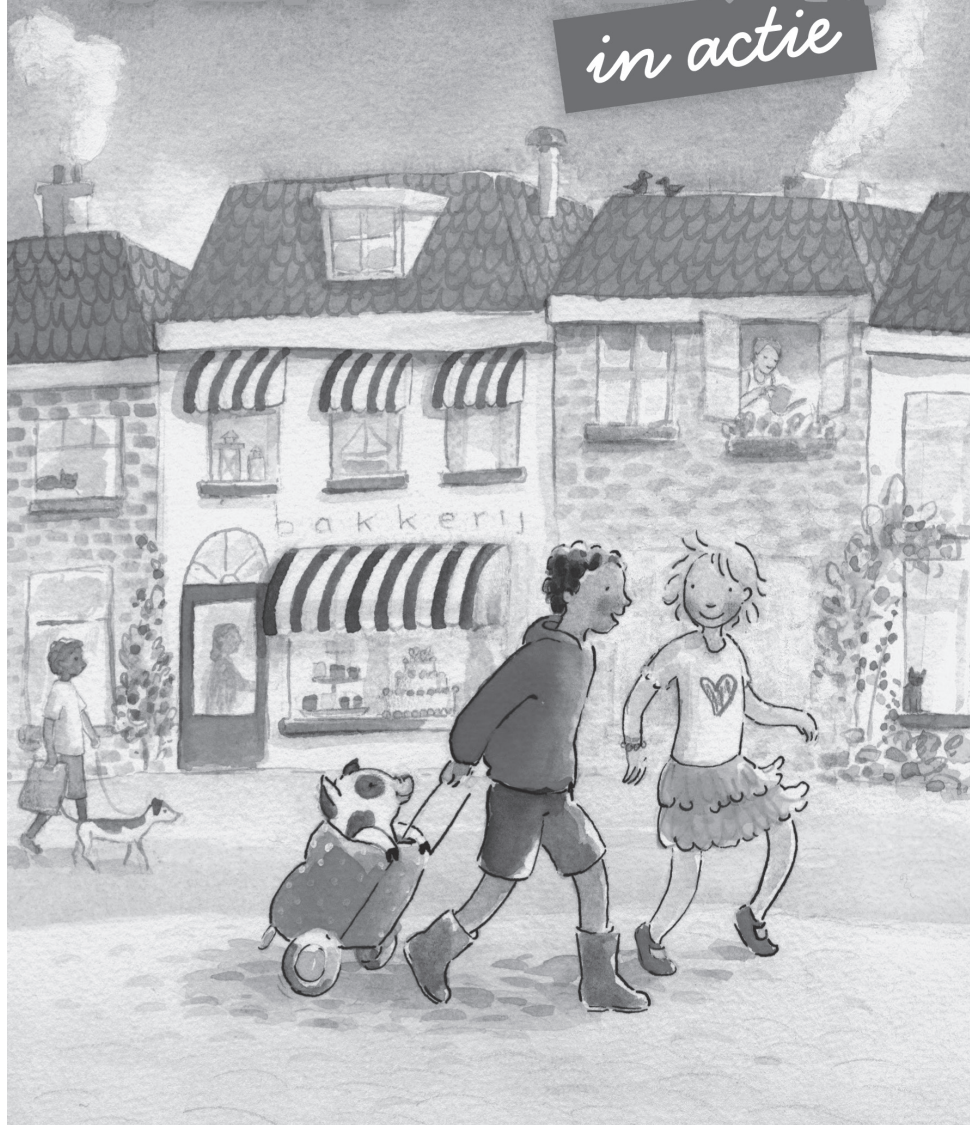
Sem, Eva en Rik kijken vrolijk elkaar aan.

‘Yes, op ons team. Boks!’

EVELIEN VAN DORT

SEMENEVA

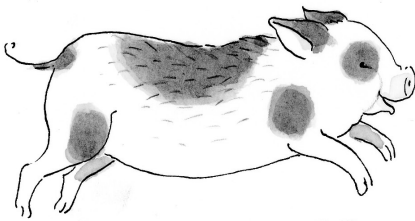
in actie

Lees ook

Sem en Eva in actie

Als mevrouw Kroost naar het ziekenhuis moet, wil Sem wel voor Skrubbi zorgen. Eva helpt hem. Op school wordt Sem geplaagd met Skrubbi. Juf Marja nodigt Skrubbi uit in de klas. De kinderen zijn gek op het varkentje. Sem bezoekt mevrouw Kroost in het ziekenhuis. Ze is erg alleen en mist Skrubbi. Sem en Eva hebben een geheim plan. Ze gaan met Skrubbi op stap...

Sem en Eva in actie | 96 pagina's
9789026621246 | € 9,99

